

δεκά λεπτά αργότερα τον ρωτήσασα να κλείσει το μάγαζι.
»Το ίδιο βράδυ είχα και τον πρώτο καβγά με τον πατέρα μου. Τον πρώτο σχετικά σοβαρό καβγά φυσικά, επειδή ασήμαντους καβγάδες είχαμε αρκετούς· όχι πολλούς, είναι η αλήθεια. Μέχρι εκείνη τη στιγμή ήμουν ένα σχετικά καλό παιδί, αυτή που καβγάδιζε στο σπίτι μας συνήθως ήταν η αδελφή μου, εξάλλου ήταν και μεγαλύτερη (γι' αυτό μάλιστα, επειδή ήμουνα καλό παιδί και ποτέ δεν αντιμιλούσα στους γονείς μου, με κατηγορούσε πάντα ότι ήμουν δειλός, υποκριτής, λιγόψυχος και βολεψάκιας). Τον τελευταίο καιρό όμως αυτό είχε αρχίσει να αλλάζει και οι προστριβές με τους γονείς μου –κυρίως με τον πατέρα μου– είχαν γίνει καθημερινές. Υποθέτω ότι ήταν λογικό· στο κάτω κάτω έφηβος ήμουν. Επίσης υποθέτω ότι, μιας και τίποτε δε μας ικανοποιεί περισσότερο από το να ρίχνουμε στους άλλους τις ευθύνες για όλα μας τα δεινά, ένα κομμάτι του εαυτού μου έριχνε στους γονείς μου την ευθύνη για τα δικά μου δεινά, ή τουλάχιστον για τα δεινά στα οποία με υπέβαλλε ο Μπατίστα, σαν να είχα καταλήξει στο συμπέρασμα ότι η φρίκη στην οποία με είχε εγκλωβίσει ο Μπατίστα ήταν η αναπόφευκτη συνέπεια του ότι οι γονείς μου με είχαν αναθρέψει ως έναν υπάκουο τσαρνέγο, ή ότι αυτή η φρίκη αποτελούσε ένα μέρος της φυσικής λογικής των πραγμάτων και ο Μπατίστα απλώς αρκούσαν να κάνει σ' εμένα αυτό που, χωρίς να το ξέρω και χωρίς να με έχει προειδοποιήσει ποτέ κανείς, έκανε πάντα ο πατέρας του στον δικό μου.

»Δεν ξέρω. Το θέμα είναι ότι επί μήνες σοβούσε στα σωθικά μου μια ανείπωτη μνησικαχία για τους γονείς μου, μια βουβή λύσσα που ανέβλυσε τότε, την πρώτη μέρα που ήπια μερικές μπίρες και κάπνισα μερικούς μπάφους με τη συμμορία του Γαλανομάτη. Διατηρώ μια κάπως ασαφή ανάμνηση των όσων συνέβησαν εκείνη τη βραδιά, ίσως επειδή εκείνο το καλοκαίρι συνέβησαν κι άλλα παρόμοια επεισόδια και στη μνήμη μου έχουν την τάση όλα να μεπερδεύονται και να γίνονται ένα – σαν εκείνους τους απαράλλαχτους καβγάδες που κάνουν οι γονείς με τα παιδιά τους, όπου όλοι λένε σκληρά πράγματα και όλοι έχουν δίκιο. Αυτό όμως που θυμάμαι είναι ότι, όταν μπήκα στο σπίτι μου, ήταν περασμένες εννιά και οι γονείς με την αδελφή μου είχαν καθίσει ήδη να φάνε. Άργησες, είπε ο πατέρας μου. Μουρμούρισα ένα συγγνώμη και κάθισα στο τραπέζι. η μητέρα μου μου έβαλε να φάω και ξανακάθισε. Έτρωγαν βλέποντας τις ειδήσεις στην τηλεόραση, αν και η ένταση του ήχου ήταν τόσο χαμηλή, που μόλις και μετά βίας ακουγόταν. Άρχισα να τρώω χωρίς να σηκώνω το βλέμμα μου από το φαγητό, παρά μόνο για να ρίχνω κάθε τόσο καμιά ματιά στην οθόνη. Η αδελφή μου είχε απορροφήσει όλη την προσοχή των γονιών μου: Είχε μόλις πάρει το απολυτήριό της από το λύκειο Βίσενης Βίβες και το καλοκαίρι, ενόσω θα προετοιμαζόταν για να πάει στο πανεπιστήμιο την επόμενη χρονιά, θα δούλευε σε μια φαρμακευτική εταιρεία. Μόλις η αδελφή μου σταμάτησε να μιλάει (ή ίσως μόλις έκανε απλώς μια παύση), ο πατέρας μου στράφηκε προς το μέρος μου και με ρώτησε πώς ήμουν. Αποφεύγοντας το βλέμμα του, απάντησα ότι ήμουν καλά. Ύστερα με ρώτησε από πού ερχόμουν και

του έδωσα μια αόριστη απάντηση. Όπα! παρενέβη τότε η αδελφή μου, λες και δεν άντεχε ούτε μια στιγμή να μην είναι η πρωταγωνίστρια του τραπεζιού. Για να δω τα ματάκια σου... Τους καπνίσαμε τους μπάφους μας, ε; Στην τραπεζαρία έπεσε σιωπή και το μόνο που τη διατάρασσε ήταν ο ήχος της τηλεόρασης, που μιλούσε για μια τρομοκρατική απόπειρα του ΕΤΑ. Βούλωσ' το, ηλίθια! μου ξέφυγε. Δε χρειάζεται να βρίζεις, παρενέβη η μητέρα μου. Εξάλλου η αδελφή σου έχει δίκιο, πρόσθεσε πιάνοντας το μέτωπό μου. Τα μάτια σου είναι κατακόκκινα. Πώς αισθάνεσαι, καλά; Τραβώντας πίσω το μέτωπό μου, της είπα ότι ήμουν καλά και συνέχισα να τρώω.

»Με την άκρη του ματιού είδα ότι η αδελφή μου με παρατηρούσε με τα φρύδια ανασηκωμένα περιπαικτικά. Προτού προλάβει να ξαναμιλήσει η αδελφή μου ή η μητέρα μου, ο πατέρας μου με ρώτησε: Με ποιον ήσουνα; Δεν απάντησα. Επέμεινε. Έπινες; Τι κάπνισες; Σκέφτηκα: Κι εσένα τι σε νοιάζει; Αλλά δεν το είπα, και ξάφνου ένιωσα μέσα μου μια μεγάλη γαλήνη, μια μεγάλη αυτοπεποίθηση. Θαρρείς και σε μια μόνο στιγμή είχε εξαφανιστεί όλη η θολούρα από την μπίρα και τους μπάφους και δεν είχε απομείνει παρά ένα απλό μεθύσι. Τι είναι τούτο πάλι; ρώτησα χωρίς να ταραχτώ. Ανάκριση; Ο πατέρας μου συνοφρυώθηκε. Τι σου συμβαίνει; ρώτησε. Άσ' τον ήσυχο. Αντρές, παρενέβη η μητέρα μου, προσπαθώντας και πάλι να μας ηρεμήσει. Σώπα, σε παρακαλώ, τη διέκοψε ο πατέρας μου. Εγώ τον κάρφωνα με τα μάτια. Ο πατέρας μου επέμεινε: Σε ρώτησα τι σου συμβαίνει. Τίποτε, απάντησα. Τότε γιατί δε μου απαντάς; ρώτησε. Επειδή δεν έχω τι να σου απαντήσω, αποκρίθηκα. Ο πατέρας μου σώπασε και

στράφηκε προς τη μητέρα μου, που μισόκλεισε τα μάτια εκλιπαρώντας τον σιωπηλά να δώσει τόπο στην οργή. Η αδελφή μου απολάμβανε τη σκηνή, κρύβοντας με μεγάλη δυσκολία την ικανοποίησή της. Κοίτα, Ιγνάθιο, είπε ο πατέρας μου, δεν ξέρω τι σου συμβαίνει τελευταία, αλλά η συμπεριφορά σου δε μου αρέσει. Αν πρόκειται να συνεχίσεις να μένεις σ' αυτό το σπίτι... Κι εμένα δε μου αρέσει να μου κάνεις κήρυγμα, τον διέκοψα, κι ύστερα συνέχισα βιαστικά: Εσύ πότε άρχισες να πίνεις; Πότε άρχισες να καπνίζεις; Στα δεκατέσσερα; Στα δεκαπέντε; Εγώ είμαι δεκαέξι, οπότε άσε με στην ησυχία μου. Ο πατέρας μου δε με διέκοψε, αλλά, όταν ολοκλήρωσα αυτά που έλεγα, ακούμπησε τα μαχαιροπίρουνα στο πιάτο και, δίχως να υψώσει τη φωνή, είπε: Την επόμενη φορά που θα μου μιλήσεις έτσι, θα σου σπάσω τα μούτρα. Ένωσα τον θυμό να μου κόβει την ανάσα, κοίταξα το σχεδόν άδειο πιάτο μου και ύστερα στράφηκα προς την τηλεόραση: Ο υπουργός Εσωτερικών –ένας κύριος με τετράγωνο γυαλιά και βλοσυρή έκφραση– καταδίκασε εξ ονόματος της κυβέρνησης την τρομοκρατική επίθεση. Καθώς σηκωνόμουν από το τραπέζι ψιθύρισα: Άι στον διάολο.

»Οι φωνές του πατέρα μου με καταδίωξαν μέχρι το δωμάτιό μου. Η αδελφή μου ήταν η πρώτη που έσπευσε να μου προσφέρει την κατανόηση και τις συμβουλές της. Φυσικά δεν της έδωσα καμιά σημασία. Ούτε στη μητέρα μου έδωσα σημασία, παρότι εκείνη έμοιαζε να ανησυχεί πραγματικά. Πεσμένος στο κρεβάτι, προσπαθούσα μάταια να διαβάσω. Αισθανόμουν πάρα πολύ υπερήφανος για τον εαυτό μου, αναρωτιόμουν γιατί δεν μπορούσα να αντιμετωπίσω τον Μπατίστα με την ηρεμία που αντιμετώπιζα

τον πατέρα μου. Προτού με πάρει ο ύπνος, υποσχέθηκα στον εαυτό μου, όλος αποφασιστικότητα, ότι την επομένη θα πήγαινα στο Λα Φοντ και θα ζητούσα από τον Γαλανομάτη να μην ενοχλήσουν τον κύριο Τομάς, και ύστερα θα ρωτούσα την Τέρε αν έβγαινε με τον Γαλανομάτη. Αν η απάντηση ήταν όχι, υποσχέθηκα στον εαυτό μου ότι θα της ζητούσα να βγει μαζί μου.